

Obrněný transportér Stryker

Obrněný transportér Stryker je jedním z nejmodernějších bojových prostředků v arzenálu armády Spojených států. Třebaže kolem jeho vzniku, organizace bojových jednotek a operační doktríny bylo - a stále je - hodně nejasností a rozporů, služba v průběhu druhé války v Perském zálivu a stabilizační operace v Iráku, jež byla přinejmenším v počáteční a střední fázi partyzánskou válkou, prokázaly jeho užitečnost.

Program, v jehož rámci vzniklo bojové vozidlo nazvané Stryker, měl v plánu vyplnit jistou mezeru ve výzbroji armády Spojených států. Historie jeho vzniku sahá do závěru sedmdesátých let minulého století, do doby ukončení bojového nasazení americké armády ve Vietnamu. Konstrukční kanceláře měly tehdy již vysoce rozpracované projekty vozidel, která měla být během několika let zařazena do služby (zejména bojový tank M1 Abrams a bojové vozidlo pěchoty M2/M3 Bradley). Americké ozbrojené síly vytvořily organizační strukturu nazvanou RDF (Rapid Deployment Force = Síly rychlého nasazení). Byly ustaveny v roce 1979 za účelem okamžité reakce na ohrožení zájmů Spojených států bez nutnosti využití sil ve složkách NATO nebo těch, které byly rozmístěny na území Jižní Koreje. Bezprostředními impulsy vedoucími k založení RDF byly iránská islámská revoluce a přítomnost tzv. sovětských poradců na Kubě. Podle předpokladů měly být útvary RDF schopny rychlého přesunu do oblasti konfliktu a následných operací bez nutnosti výstavby předsunutých základů či využívání základů lokálních spojenců. Praxe pochopitelně tyto plány pozměnila, nicméně schopnost bleskového přesunu vojsk zůstala jedním ze základních důvodů existence Sil rychlého nasazení. Útvary tohoto typu ovšem potřebovaly výzbroj speciálně zkonstruovanou nebo alespoň upravenou tak, aby mohla být přepravována velice rychle, tzn. letecky. Právě vyvíjená bojová vozidla Abrams a Bradley byla příliš těžká a nákladná. V jejich případě připadala v úvahu prakticky pouze námořní doprava - pomalá a vyžadující transportní plavidla a přístup do přístavů. Vozidla této řady vyžadovala rovněž kvalitní a rozsáhlé logistické zázemí, jež se v případě operací Sil rychlého nasazení prostě nedalo zajistit. Bylo zapotřebí vyvinout nebo zakoupit nová bojová vozidla. Hned na začátku byl odmítnut pásový pohon, jelikož lehká vozidla tohoto typu by i při zvýšené operační a strategické mobilitě nadále vyžadovala rozsáhlou logistickou podporu. Pro podmínky, v nichž měly operovat jednotky RDF, byl jako nejvhodnější zvolen pohon kolový. Mezi jeho přednosti patřila nižší hmotnost, a tedy i snadnější transport vozidel, možnost jejich rychlého vyložení jak z lodí, tak i z letadel, podstatně nižší nároky na náhradní díly a pohonné hmoty než u pásových vozidel a možnost překonávání velkých vzdáleností bez pomoci dálkových přepravních prostředků. Zpočátku měl být vyvinut zcela nový kolový transportér, ale záhy se ukázalo, že vzhledem k nezkušenosti amerických firem při produkci takového vozidla by práce trvaly příliš dlouho, vyžádaly by si značné náklady a nedalo by se při nich vyhnout počátečním „dětským nemocem“ nové techniky. Z těchto důvodů bylo rozhodnuto přizpůsobit požadovaným účelům některé z existujících a již osvědčených kolových vozidel. V 1981 byly vstupní podmínky předány dvaceti výrobcům vojenské techniky a z obdržených odpovědí byly vybrány čtyři nabídky. Šlo o dvě vozidla americké firmy Cadillac Gage - V-150S (čtyřkolé) a V300 (šestikolové), britský Alvis Stormer (šlo ale o pásový transportér) a osmikolý transportér Piranha vyráběný pro kanadskou armádu firmou General Dynamics Land Systems, kanadskou pobočkou koncernu General Motors. Armáda se posléze rozhodla pro transportéry vycházející z typu Piranha. Dostaly označení M1047 LAV (Light Armored Vehicle) a roku 1982 bylo objednáno téměř 1000 exemplářů. Ve stejné době podal objednávku na tato vozidla rovněž Sbor námořní pěchoty Spojených států. O dva roky později došlo ke změně situace, když se ukázalo, že převážnou část úkolů vyznačených pro vozidla LAV v praxi spolehlivě plní rozličné verze lehčího terénního automobilu HMMWV (High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle - vysoce mobilní víceúčelové kolové vozidlo). Vzhledem k tomuto zjištění se Kongres rozhodl zrušit financování projektu LAV pro armádu, zatímco námořní pěchota pokračovala v projektu a převzala vozidla LAV-25 určená původně pro pozemní vojsko. Tyto stroje se poté osvědčily při několika operacích v Panamě, Kuvajtu, Somálsku, Kosovu, na Haiti, v Afghánistánu a Iráku, kde byly používány v nejrůznějších terénních podmínkách - od pouště přes lesy a města až po džungli - a všude získaly pozitivní ohlasy svých uživatelů. Nejdříve plnily především průzkumné úkoly, avšak jimi vybavené prapory se posléze staly průzkumnými útvary s organicky začleněnými jednotkami pěchoty.

V americké armádě byla kolová bojová vozidla dlouho považována za méně efektivní v podmínkách střetnutí s jednotkami protivníka, což měly být hlavně tankové a mechanizované útvary armád Sovětského svazu a dalších zemí Varšavské smlouvy. Ke zvratu této situace došlo po skončení studené války, kdy se změnilo rozložení geopolitických sil, objevily se nové hrozby, a tedy i úkoly pro ozbrojené síly Spojených států. Bezprostřední příčinou obnovení zájmu americké armády o kolové transportéry byla činnost spojená s nálety na Srbsko a intervence v Kosovu. Američané přesunuli do oblasti konfliktu hlavně letecké jednotky, avšak ochranu letišť měly zajistit jednotky tanků Abrams a bojových vozidel pěchoty Bradley, z nichž mělo být následně vytvořeno jádro sil, které měly zasáhnout do akce v průběhu plánované pozemní operace. Ukázalo se však, že přesun jednotek s touto obrněnou technikou je časově tak náročný, že konflikt skončil ještě před jejich rozmístěním. Rozhodující političtí a armádní představitelé byli nuceni přijmout fakt, že potřebují síly schopné účastnit se bojových akcí v podobném konfliktu, síly schopné dorazit do oblasti bojů v mnohem kratším čase než těžké tankové a mechanizované útvary.

Nová doktrína amerických ozbrojených sil počítala s možností nasazení početných, silných a těžce vyzbrojených jednotek tvořících tzv. zděděné síly (Legacy Force), jak tomu bylo v případě druhé války v Perském zálivu, anebo menších mobilních jednotek rychlé reakce označovaných za tzv. prozatímní síly (Interim Force) pro operace podobného charakteru jako v Kosovu. Tyto pohotovostní síly pochopitelně nebylo možno postavit proti početnému a těžce vyzbrojenému nepříteli disponujícímu tankovou i protitankovou výzbrojí, ale měly být použity v konfliktech omezeného rozsahu, např. v bojích proti partyzánům. Americká armáda vypracovala nový model taktického svazku působícího v rámci těchto dispozic, jenž dostal název IBCT (Interim Brigade Combat Team - prozatímní brigádní bojová skupina). Podle plánů měla být jednotka tohoto typu

připravena k zásahu na jakémkoliv místě na světě do 96 hodin po vyhlášení stavu pohotovosti. Bylo ji však ještě třeba vybavit patřičnou výzbrojí a technikou.

Řešením je Stryker

Z počátku měly nové jednotky obdržet náhradní dopravní prostředky, které měly zůstat ve službě do doby ukončení vývoje nového bojového vozidla, jemuž byl v té době přidělen název IAV (Interim Armored Vehicle - prozatímní obrněné vozidlo), a jeho zařazení do výzbroje. Vzhledem k nedostatku času na vývoj nového transportéru měl být k požadovanému účelu adaptován některý z již existujících typů. Na začátku brala armáda v úvahu 11 bojových vozidel - jak pásových, tak kolových. Všechna prošla koncem roku 1999 sérií polygonových testů, jejich výsledky nakonec neposloužily k vybrání vítězného stroje, nýbrž k ověření efektivnost i koncepce nasazení podobné bojové techniky.

V listopadu 2000 se definitivním vítězem ukázal být transportér LAV III 8x8 (Light Armored Vehicle - lehké obrněné vozidlo) vyráběný konsorciem GM/GDLS Defence Group pro kanadskou armádu pod označením Kodiak. Vozidlo bylo zvnějšku podobné transportéru LAV-25 americké námořní pěchoty, bylo však větší; v podstatě se jednalo o švýcarský obrněný transportér Piranha III vyvinutý firmou MOWAG. Licenční výroba tohoto stroje pro potřeby kanadské armády byla firmou General Motors Defence zahájena již v roce 1998. Tato volba vyvolala množství diskuzí a kritiky. Část oponentů odmítala ideu brigád typu IBCT jako takovou a tvrdila, že vznik sil tohoto typu si vyžádá snížení počtu tankových a mechanizovaných jednotek, jiní zase kritizovali vybraný transportér a zveličovali jeho nedostatky.

Rozhodnutí nicméně padlo bez ohledu na kritické názory a nové vozidlo bylo 27. listopadu 2002 zařazeno do výzbroje armády Spojených států pod názvem Stryker. Podle americké tradice byl stroj pojmenován podle zasloužilého příslušníka ozbrojených sil, ale tentokrát nešlo o žádného vysokého důstojníka, nýbrž hned o dva vojáky válečníky v první linii. Nový vůz dostal jméno po vojínu Stuartu S. Strykerovi z 2. praporu 513. parašutistického pěšího pluku 17. vzdušné výsadkové divize z doby druhé světové války a desátníku Robertu F. Strykerovi z 1. praporu 26. pěšího pluku 1. pěší divize z doby války ve Vietnamu. Oba muži nebyli navzájem příbuzní. Předchozím vozidlem, které neslo jméno prostého vojáka, bylo nevydařené samohybné protiletadlové dělo M247, pojmenované na počest amerického hrdiny z první světové války seržanta Alvina Culluma Yorka, ale vyrobené v počtu pouhých 50 kusů.

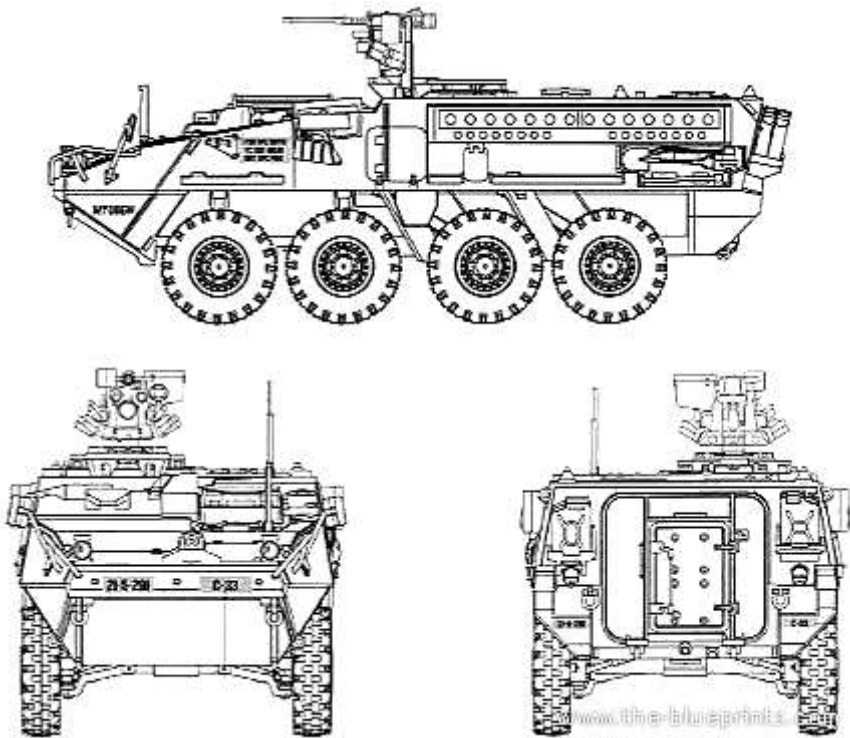
Původní plán předpokládal do šesti let nákup 2 131 exemplářů nového vozidla v celkové hodnotě čtyři miliardy dolarů. Výroba probíhala ve městě Sterling Heights v Michiganu, montáž podvozku v Limě v Ohio, montáž vybavení v Annistonu v Alabamě a koncová montáž v Londonu v kanadské provincii Ontario. Zařazení nové techniky do služby si ovšem vynutilo škrtý ve vojenském rozpočtu a likvidaci jiných vývojových programů - byly např. ukončeny práce na samohybném děle M9, jež bylo v podstatě lehkým tankem vyzbrojeným kanonem ráže 105 mm a bylo určeno pro potřeby aeromobilních vojsk.

Kontroverzní vozidlo

Podobně jako o několik desítek let dříve v případě transportéru M2 Bradley se rovněž výběr Strykeru setkal se silnou kritikou. Bylo vzneseno množství námitek jak proti doktríně, jež měla být založena na chybných předpokladech, tak vůči vadám samotného vozidla. Kritici argumentovali tvrzením, že takovýto lehký transportér nemá ochranu nezbytnou k činnosti v podmínkách současného boje a může z něj být vyřazen třeba jen palbou nepřátelských lehkých zbraní. Jakmile se ale objevily návrhy na dodatečné pancéřování vozidla, ihned byla kritizována jeho vyšší hmotnost, problémy se zvýšeným těžištěm i jeho celková výška. Snad nejsilnější protesty sklídila výzbroj ICV. Bylo poukazováno na to, že transportér nebude schopen vést samostatnou bojovou činnost, protože jeho výzbroj mu neumožní vést rovnocenný boj s nepřátelskými vozidly. Kritizován byl nedostatek pozorovacích a střeleckých stanovišť pro výsadek. Během několika prvních měsíců provozu se objevily výhrady, že volba stroje byla usměrňována a nebyly provedeny detailní zkoušky, takže se neprojeví problémy s přehřívající se elektronikou, nadměrným opotřebením pneumatik a nadlimitní spotřebou pohonných hmot. Pádným argumentem kritiků byl rovněž fakt, že transportér byl vyvíjen a částečně i montován za hranicemi Spojených států. Část námitek byla bezpochyby oprávněná, nicméně byly zohledněny již v době objednávky nových strojů. Průměrný termín zavádění nové techniky tohoto druhu v americké armádě činil 10-15 let, zatím co Stryker byl zařazen do výzbroje již po dvou letech. Každý z projevujících se problémů byl řešen za pochodu, vady byly odstraňovány po zahájení a v průběhu sériové výroby. Přitom část výtek byla nespravedlivá. Obtíže s jízdou ve sněhu, blátě a rozměklém terénu mají všechna kolová vozidla a podobně je tomu s nedostatečným pancéřováním a slabou výzbrojí. Těžší pancíř a silnější výzbroj by musel nést mohutnější obrněný transportér, jenž by zase nevyhovoval základním požadavkům rychlého nasazení. Mezitím se však během operací v Iráku a Afghánistánu ukázalo, že se nové vozidlo v bojových podmínkách dobře osvědčilo.

Stryker IAV

Transportér známý pod názvem Stryker existuje ve dvou základních verzích. První z nich je obrněný transportér ICV (Infantry Carrier Vehicle - transportér pěchoty), druhá je samohybný kanon MGS (Mobile Gun System - mobilní palebný systém). Výroba první varianty byla naplánována v počtu 699 kusů, druhé varianty v počtu 238 kusů. Na základě transportéru vzniklo ještě několik specializovaných modifikací, jež budou popsány níže. Všechny mají identický motor, kola, pneumatiky, hydrauliku, převodovku a diferenciál.

Konstrukce Strykeru vychází z kanadského bojového vozidla LAV III Kodiak, které je vývojovým typem švýcarského stroje MOWAG Piranha III 8x8.

Pancíř Strykeru je vyroben z ocelových desek o tloušťce cca 12 mm, které chrání osádku před střelami ráže 7,62 mm včetně protipancéřových nábojů s tvrdým jádrem. Čelní pancíř je schopen odolat střelám do ráže 12,7 mm. Vnitřek vozidla je opatřen protistřepinovým kevlarovým potahem, zvenku bývá Stryker nejčastěji vybaven před stavnými keramickými deskami (appliqué armour panels) montovanými na pláty vlastního pancíře a zajišťujícími celkovou ochranu před střelami ráže 12,7 mm všech druhů a shora před střepinami dělostřeleckých granátů do ráže 152 mm nastavených na výbuch ve vzduchu.

Největším nebezpečím pro vozidla tohoto typu jsou pancéřovky RPG (ruční protitankový granátomet), které se ukázaly jako mimořádně účinné během prvních měsíců bojů v Iráku. Toto ohrožení bylo do značné míry eliminováno, když bylo na všech Strykerech účastnících se bojových akcí v oblasti zavedeno speciální představné pancéřování tvořené mříží z ocelové pásovin. Hlavice uvázne mezi vodorovně taženými pásy a nedojde k její detonaci; pouze ojedinělý přímý zásah některého z pásů může vyvolat explozi kumulativní hlavice, ale ve vzdálenosti znemožňující destrukci vozidla. Udaje 2. brigády Strykerů zaznamenávají zhruba 250 útoků vedených raketomety RPG-7, při nichž došlo k 70 zásahům, ale ani jednomu probití pancíře vozidla. Této ochranné mříži se běžně říká „ptačí

klec" (bird cage). Sice se osvědčila jako účinná obrana transportéru, na druhou stranu však výrazně zvýšila jeho celkovou hmotnost a změnila polohu jeho už tak poměrně vysoko umístěného těžiště. V budoucnu mají být vozidla vybavena přídatným keramickým pancířem chránícím je před reaktivními zbraněmi uvedeného typu. Systém ochrany před zbraněmi hromadného ničení se skládá ze specifických detektorů a filtrů zabudovaných do interního ventilačního zařízení.

Korba vozidla je rozdělena na dvě části oddělené ohnivzdornou přepážkou. V přední části je na pravé straně umístěn dieselový motor, dále je zde převodové ústrojí a stanoviště řidiče. Druhou částí je bojový prostor se stanovištěm velitele vozu na pravé straně téměř přesně nad třetí nápravou a výsadkový prostor v zadní části transportéru. Detailní uspořádání interiéru vozidla se liší podle jeho verze a účelu. Zadní část korby tvoří sklopná výsadková rampa s malým průlezem na pravé straně. Dva podobné průlezy jsou na horní straně korby, otevírají se dovnitř a umožňují vojákům sledovat terén a střílet, aniž by opustili transportér. Stryker zato nemá integrované pozorovatelný a střelný.

V motorové části je instalován automatický halogenový hasicí systém se dvěma hasicími náplněmi. Stejně zařízení, ale jen s jednou náplní, chrání před požárem transportní prostor.

Řidič se na své místo dostává průlezem umístěným nahoře na vozidle před nasávacím otvorem vzduchu do motoru na levém boku, ale má průlez rovněž do výsadkové části. V přední části pravé strany vycházejí z korby výfuky a zcela vpředu je uvnitř transportéru místo pro hydraulický naviják. Dále je na korbě instalována standardní výbava - reflektory, brzdová světla, antény, háky k uchycení maskovacích sítí a skříně na vybavení, v nichž jsou převáženy zásobníky z munice a nádrže s vodou a pohonnými hmotami. Na horní straně korby je namontován rovněž stříhač drátů a zbraňový modul RWS (Remote Weapon System - dálkově ovládaný zbraňový systém) ovládaný velitelem vozu.

Stryker ICV je vybaven modulem RWS firmy Vinhog AS z Norska, pro nějž má americká armáda označení XM151 „Protector“. Je to otočná a stavitelná plošina s těžkým kulometem M2 ráže 12,7 mm nebo automatickým granátometem Mk 19 Mod. 3 ráže 40 mm. Díky interním monitorům může operátor výbroje (velitel vozidla) lokalizovat cíle kolem transportéru. Zpočátku neměl zbraňový modul stabilizační zařízení, takže za jízdy nebylo možno vést přesnou palbu, v současnosti je však stabilizátor integrální součástí výbroje transportéru a je dodatečně montován i na vozidla, které jej původně neměla. „Protector“ je vybaven laserovým dálkoměrem, infračerveným zaměřovačem a televizní kamerou se 45° zorným polem a možností až třicetinásobného zvětšení. Na RWS jsou instalovány také dva až čtyři zadýmovací granátomety M6, schopné položit ve vzdálenosti 30 m od vozidla kouřovou clonu z hořícího červeného fosforu. Maximální dostřel činí 1 200 m u kulometu M2 a 1 500 m u granátometu M19. Kritici programu často argumentovali slabou výbrojí Strykeru, obzvláště ve srovnání s transportérem M2 Bradley. Zapomínali ovšem na to, že obě vozidla plní rozdílné funkce - Stryker je fakticky lehkým transportérem pěchoty, zatímco Bradley je plnohodnotným bojovým vozidlem s možností převozu výsadku.

Stryker je standardně nadmíru hojně vybaven digitální technologií usnadňující řízení, kontrolu, komunikaci a průzkum. Osádka se navzájem dorozumívá pomocí zabezpečených rádiových kanálů umožňujících zároveň spojení s nadřízenými složkami pozemních vojsk i letectva. Dále je transportér vybaven systémy AN/TSQ-158 (přenosová stanice poziční interferenční sítě EPLRS - Enhanced Position Location Reporting System) a AN/PSN-11 (vysílač a přijímač pracující v bezpečném vojenském rozsahu navigace GPS). Velitel vozu má k dispozici palubní počítač AN/YUK-128 propojený se sítí jed notky a jejím prostřednictvím pak se sítí vyššího stupně, což v reálném čase zajišťuje distribuci informací o pozici, množství a druhu objevených nepřátelských sil, terénu, počasí, technickém stavu apod.
Verze Strykeru

M1126 ICV (Infantry Carrier Vehicle)

Obrněný transportér je základní verzí vozidla Stryker určenou k přepravě devítičlenného družstva. Vojáci jsou převáženi uvnitř výsadkového prostoru, kde sedí naproti sobě zády k bočním stěnám vozidla. Na pravé straně jsou čtyři místa, na levé straně pět míst. Velitel výsadku sedí vedle velitele vozu jako první na levé

lavici. Na svém místě se musí sklonit vždy, když zbraňový modul RWS zamíří nalevo.

M1127 RV (Reconnaissance Vehicle)

Průzkumným vozidlem jsou vybaveny oddíly a také čtyři označující cíle pro dělostřelectvo a průzkumné čtyři pěchotních praporů. Toto vozidlo je vyzbrojeno kulometem M2 a jezdí v něm dva členové osádky a pět vojáků. Má dopravit průzkumný oddíl do blízkosti místa akce a počkat na jeho návrat po splnění úkolu, díky čemuž nemusejí vojáci nosit těžkou výstroj. Standardní výstrojí této verze Strykeru je rovněž průzkumný systém dalekého dosahu LRAS3 (Long Range Advanced Scout Surveillance System) umožňující odhalovat, sledovat, lokalizovat a označovat možné cíle.

M1128 MGS (Mobile Gun System)

Samohybný kanon je nejsilněji vyzbrojená verze Strykeru. Na rozdíl od ostatních verzí má sníženou korbu, na níž je externě lafetován 105mm kanon M68A1E4 s

drážkovaným vývrtem hlavně (jde o odlehčený kanon, jímž byly dříve vyzbrojeny tanky M1, M60A3 a M48A5) s nabíjecím automatem s kapacitou osmi střel; dalších 22 zásobních střel je uloženo v korbě. Další výzbroj tvoří kulomet M2 ráže 12,7 mm nalevo od kanonu a s kanonem spřažený kulomet M240C. Verze M1128 vyvolává největší polemiky - stroj je velmi těžký a vysoký, takže jej není možno přepravovat taktickými transportními letadly C-130 Hercules, ale pouze strategickými transportními letadly C-17 Globemaster. Těžiště transportéru je značně vysoko a v případě vedení palby v úhlu blížícím se 90° vůči jeho podélné ose může dojít k převrácení celého vozidla. Osádku M1128 tvoří tři vojáci (velitel, střelec a řidič).

M1129 MC (Mortar Carrier)

Samohybný minomet existuje ve dvou variantách. První z nich, označovaná někdy MC-A, uvnitř převáží dva minomety, které jsou na dobu palby stavěny mimo vozidlo. Minomety M120 ráže 120 mm jsou přepravovány se zásobou munice v počtu 120 kusů tříštvých, kouřových, světelných, přesně naváděných a kazetových projektilů. Varianta MC-B převáží minomet ráže 120 mm, instalovaný na otočném ložišti uvnitř výsadkového prostoru vozidla. Shora je jeho stanoviště chráněno dvoudílným krytem otevíraným na dobu palby.

M1130 CV (Command Vehide)

Velitelské vozidlo je určeno příslušníkům velitelského sboru od praporu po brigádu a disponuje soupravou spojovacích prostředků podle stupně ve struktuře velení. Osádku tvoří dva vojáci obsluhující vozidlo a čtyři operátoři obsluhující radiokomunikační přístroje. Vozidlo této verze bývá standardně vybaveno klimatizací a vyzbrojeno modulem „Protector“ s kulometem M2.

M1131 FSV (Fire Support Vehicle)

Vozidlo palebné podpory je přidělováno motorizovaným jízdním švadronám a četám označujícím cíle pro dělostřelecké a minometné jednotky. Transportér je vybaven laserovým lokalizátorem a značkovačem cílů AN/TVQ-2, senzorovým systémem palebné podpory FS3. Pomocí elektronického vybavení je prováděna identifikace cílů IFF (Identification Friend or Foe - identifikace přítel/nepřítel) a zjištěné údaje jsou bez prodlení předávány jednotkám vyššího stupně. Osádku

vozidla tvoří čtyři vojáci a jeho výzbroj kulomet M2 lafetovaný na modulu RWS.

M1132 ESV (Engineer Squad Vehicle)

Vozidlo ženijního družstva je určené k transportu a podpoře ženijních oddílů. Jeho osádku tvoří dva vojáci, přepravovaná skupina ženistů může mít devět členů. Na transportér lze namontovat mechanický odminovač, případně buldozerovou radlici.

M1133 MEV (Medical Evacuation Vehicle)

Vozidlo zdravotnického odsunu je nevyzbrojená sanitní úprava sloužící na stupni praporu a roty. Osádku tvoří dva vojáci a zpravidla jeden zdravotník. V ambulanci lze najednou přepravovat buď čtyři páry nosítek s raněnými, anebo dva raněné ležící a tři sedící.

M1134 ATGM (Antitank Guided Missile Vehicle)

Protitankové vozidlo s PTRS je určeno k protitankové obraně i podpoře útočící formace Strykerů ICV (fakticky jde o raketový stíhač tanků). Jeho primární výzbroj tvoří výsuvné odpalovací zařízení se dvěma protitankovými řízenými střelami TOW 2B a zaměřovačem ITAS (Improved TOW Acquisition System). Nabíjí se manuálně zevnitř vozidla, což trvá přibližně dvě minuty. K bezprostřední obraně tohoto raketového stíhače tanků slouží kulomet M240B nebo M2.

M1135 NBC RV (Nuclear, Biological, Chemical Reconnaissance Vehicle)

Vozidlo radiačního, biologického a chemického průzkumu bylo do služby zařazeno v roce 2006. Jako jediné ze všech verzí Strykeru je vybaveno systémem ochrany před účinky zbraní hromadného ničení - uvnitř transportéru je např. udržován přetlak. Čtyřčlenná osádka disponuje přístroji na zjišťování bojových chemických látek, detektory radioaktivního záření a zařízením na odběr vzorků kontaminované půdy, vody a vzduchu.

Zdroj:
Amercom SA
internet